

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 73 0 К 027074 20 Квлз
Бања Лука, 29.01.2021. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Весне Антонић, као предсједника вијећа, Горане Микеш, др Вељка Икановића, Даниеле Миловановић и Смиљане Мрше, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против осуђеног В. С., због кривичног дјела угрожавање јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 2. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости браниоца осуђеног, адвоката мр Г. Б. из Б. Л., против пресуде Основног суда у Котор Вароши број 73 0 К 027074 17 К од 31.10.2019. године и Окружног суда у Бањој Луци број 73 0 К 027074 20 Кж од 10.9.2020. године, у сједници вијећа одржаној дана 29.01.2021. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се захтјев за заштиту законитости, као неоснован.

Образложење

Пресудом Основног суда у Котор Вароши број 73 0 К 027074 17 К од 31.10.2019. године, која је потврђена пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 73 0 К 027074 20 Кж од 10.9.2020. године, оглашен је кривим оптужени В. С., збога кривичног дјела угрожавање јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 2. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број: 49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС), и осуђен на новчану казну у износу од 9.000,00 (деветхиљада) КМ, коју је дужан платити у року од 6 (шест) мјесеци. На основу члана 61. КЗ РС, оптуженом је изречена мјера безбједности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 1 (једне) године. На основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број: 53/12, са измјенама, у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 2.133,00 КМ и паушал у износу од 150,00 КМ. На основу члана 108. став 3. ЗКП РС, оштећена В. В., са имовинскоправним захтјевом, упућена је на парницу,

Против наведених пресуда, бранилац осуђеног, адвокат мр Г. Б. из Б. Л., поднијео је захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев), због

повреде Кривичног закона и због повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, са приједлогом је да се укине пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 73 0 К 027074 20 Кж од 10.9.2020. године и предмет и врати том суду на поновни поступак или преиначе првостепена и другостепена пресуда и осуђени ослободи од оптужбе.

У смислу члана 353. ЗКП РС, достављен је републичком јавном тужиоцу Захтјев на одговор са списима предмета.

У поднеску, под бројем Т13 0 КТЗ 16570 20 од 13.01.2021. године, замјеник главног републичког јавног тужиоца, С. Б., предложила је да се Захтјев одбије, у смислу члана 355. ЗКП РС.

Приликом одлучивања о Захтјеву, ово вијеће се, у смислу одредбе члана 354. став 1. ЗКП РС, ограничило само на испитивање оних повреда закона на које се позвао подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

У смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, Захтјев се може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, која се манифестује у повреди права на одбрану, а уз ограничења прописана у ставу 2. и 3. истог законског прописа.

Аргументима садржаним у образложењу Захтјева, указује се на повреду права на одбрану и тиме битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, кроз тврдњу да је одбијањем доказног приједлога одбране да се прибави материјални доказ и непосредно пред судом, изврши „уклапање цјелине“ предњег пластичног браника и фара магленке, који су пронађени приликом претреса аутолимарске радионице осуђеног, и тиме повријеђено право на одбрану. У оквиру истог основа Захтјева, наводи се да у оптужници није предложено саслушање вјештака Ж. Ј. и С. Ј., и тиме одбрани онемогућено да, евентуално, директно испита вјештаке, а не само унакрсно на главном претресу.

Наведени аргументи из Захтјева, у прилог тврдњи о повреди права на одбрану, и тиме битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, нису основани.

Наиме, у првостепеној пресуди (страна 2. пасус 3.), у складу са обавезом из одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС, дати су образложени разлози из којих није уважен наведени доказни приједлог одбране, са аспекта његовог значаја за правилност и потпуност чињеничне основе првостепене пресуде, позивајући се на налаз и мишљење вјештака машинске струке Ж. Ј. и С. Ј., на основу којег је суд утврдио (страна 13. и 14.) да носач фара и лијеве магленке са предњег браника моторног возила чини цјелину са фаром лијеве магленке пронађене у зони предметне саобраћајне незгоде.

Цијенећи наведено, и дискреционо овлаштење суда да, у смислу одредбе члана 278. став 2. ЗКП РС, одбије извођење понуђеног доказа (када оцјени да

околности које странка или бранилац желе да докажу немају значај за предмет или је понуђени доказ непотребан), у конкретном случају, није повријеђено право оптуженог на одбрану и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС. Осим тога, у другостепеној пресуди, дато је аргументовано образложење у погледу жалбених приговора браниоца оптуженог, за сваки од истакнутих жалбених основа, па и у дијелу који се односи на приговоре о одбијању наведених доказних приједлога (страна 2. пасус 4.), тако да, у конкретном случају, нема ни повреде права на одбрану, учињене у жалбеном поступку.

Надаље, са аспекта права на одбрану, у условима непосредности и контрадикторности на главном претресу, одбрани није ускраћено право да испита вјештаке машинске струке Ж. Ј. и С. Ј., који су сачинили налаз и мишљење (доказ предложен у оптужници), на којем је заснована првостепена пресуда, нити је одбрани онемогућено да се ови вјештаци директно испитају (у том правцу није било доказних приједлога). Ради тога су без основа аргументи Захтјева, којима се, у овом сегменту, указује на повреду права на одбрану и тиме битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС.

У прилог тврдњи о повреди права на одбрану, аргументима из Захтјева указује се на незаконитост у поступку прибављања доказа, на којима је заснована првостепена пресуда и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС. Садржана је тврдња да није извршено отварање и преглед предмета, у смислу одредбе члана 135. ЗКП РС, да није издата потврда о одузетим предметима, у смислу одредбе члана 127. став 1. ЗКП РС, да је депоновање предмета у суд извршено по протеклу од шест дана, супротно одредби члана 127. став 3. ЗКП РС, да није разјашњено да ли се ради о добровољној предаји предмета пронађених у аутолимарској радионици осуђеног или привремено одузетим предметима.

По наведеном основу, којим се указује на незаконитост у поступку прибављања доказа који је, у смислу цитиране законске одредбе из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС, издвојен као посебна битна повреда одредаба кривичног поступка, у смислу одредбе члана 350. став 1. тачке а) и б) ЗКП РС, овај ванредни правни лијек се не може поднијети, нити се, на изнесеним аргументима из Захтјева, може заснивати тврдња о повреди права на одбрану.

Нису основани аргументи из Захтјева, изнесени у прилог тврдњи о повреди Кривичног закона, са аспекта примјене принципа временског важења кривичног закона. Наиме, Кривични законик Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 64/17), који је ступио на снагу 18.7.2017. године, дакле, након извршења кривичног дјела (а прије доношења правоснажне пресуде), није блажи за учиниоца кривичног дјела у односу на Кривични закон Републике Српске, који је важио у вријеме извршења предметног дјела (дана 17.4.2013. године), јер је за то кривично дјело прописана иста казна (новчана казна или казна затвора до 3 године).

Надаље, приговорима из Захтјева се врши ревизија утврђеног чињеничног стања, кроз оспоравање правилности оцјене изведених доказа, на којима је заснован закључак првостепене пресуде о кривици оптуженог.

Цијенећи суштину наведених приговора, у смислу одредбе члана 350. став 1. тачке а) и б) ЗКП РС, ни по овом основу се овај ванредни правни лијек, као врло рестриктиван, не може поднијети.

Из наведених разлога и на основу члана 355. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибих

Предсједник вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић